

(Priloga Vrtnu.)

Št. 3.

Ljubljana, dne 1. marca 1904.

XII. tečaj.

Na cvetno nedeljo.

Danes cvetna je nedelja,
Idi v cerkev, sinko moj,
Butaro na ramo vzemi,
Pomaranč na nji je broj;

Jabolka na nji še lanska,
Poleg sveti oljčni les,
Traki rdeči in zeleni
So lepo vpleteni vmes.

Dete, kadar v cerkvi mašnik
Prosil z dvignjeno roko
Božjega bo blagoslova,
Moli k Bogu ti tako:

„Blagoslovi, Oče mili,
Danes otročičev zbor,
Da po smrti tjakaj k tebi
Pridemo v nebeški dvor!“

Taras Vaziljev.

Spomladi.

Zunaj sneg se taja v solncu,
Svet v veselju zopet plava,
Ker od nas odhaja zima,
Vzbuja vnovič se dobrava.

Vrhu strehe zopet ptička
Pesem pomladansko čivka;
Hlev bi rada zapustila
In se past šla naša sivka.

Gradiški.

Vpričo Boga!

3. Zasluge za nebesa.

Misel na pričujočnost božjo pa nas ne varuje samo greha, marveč nas tudi prav močno priganja k dobrim delom in čednostim, vzbuja v nas sveto gorečnost, s katero si nabirajmo zaslug za nebesa. Zakaj v dosego nebeškega kraljestva še ne zadostuje, da bi se varovali le greha, marveč nebesa si moramo, kolikor je v naši moči, tudi zaslužiti z dobrimi deli.

Čujte torej, kako zelo nas podpira misel na pričujočnost božjo v tem prizadevanju. Da to laže in bolje razumemo, opazujmo, kako se nabirajo svetne zasluge, kaj najbolj vpliva na točnost in gorečnost v svetni službi.

Začni najprej kar sam pri sebi. Ti bi si rad s svojo pridnostjo in modrim vedenjem prislužil lepo izpričevalo in po lepih izpričevalih kdaj dobro službo. Pa povej odkritosrčno, kaj te pač najbolj priganja k pridnosti in rednosti? Kaj ne, da najbolj o k o učiteljevo. Ako se kdaj učitelj odstrané le za nekaj trenutkov, brž te popusti tvoja modrost. Saj še takrat, ko se učitelj obrnejo v drugo stran, nekateri hitro porabijo to kratko priložnost, da so nemirni in nepazni, še-le oko učiteljevo jih pripravi zopet v red. Doma pa tudi tvoji starši (ali pa gospodinja) radi puščajo nekoliko odprta vrata v ono sobo, kjer se učiš, češ, da bi njih oko hitro pregnalo lenobo, ko bi hotela tudi kaj gledati v tvojo knjigo in pomagati pri izdelavanju tvojih nalog. Ali kadar pride na vrsto pisanje in risanje ali kaj sličnega, kako paziš in se trudiš, da bi vse prav in lepo naredil, ako stoje poleg tebe učitelj; kadar si sam, pa že nisi več tako natančen.

Glej, človeško oko ima toliko moč do tvoje pridnosti, — kaj pa božje oko, ki povsod vidi, tudi v tvoji duši vse misli in želje? oko tvojega najvišjega Gospoda, tvojega vseмогоčnega Stvarnika, v čigar rokah je vsa tvoja sreča ali nesreča? oko tvojega neskončno pravičnega Sodnika, ki ti bo odločil večno

slavo in srečo v nebesih, ako bo povoljno izpričevalo tvojega življenja, ki ga piše tvoj angel varih in ki ga boš zagledal precej, ko pride tvoja duša v večnost k posebni sodbi? In kolika čast zate sodnji dan, če boš odličnjak, vpričo vseh ljudi!

Opazuj pa še druge ljudi pri delu. Skoro povsod boš zagledal kaj sličnega. Hlapci in dekle, najemniki in delavci kaj radi počivajo ali pa vnemarno in površno opravljajo svoja dela, kadar so sami. Kakorhitro pa se prikaže gospodar ali gospodinja, se urno začno gibati roke in delo se tako uspešno odseda, da je veselje. Tudi raznovrstnim rokodelcem začne zastajati delo, ali pa se polovičarsko opravlja, ako ni mojstra blizu. Zato pa pravijo, da gospodar več naredi z očmi nego posli in delavci z rokami.

Zopet poudarim: Ako že toliko izda navzočnost predstojnika — človeka, ki more zadržati ali utrpati le nekoliko minljivega plačila, ali se ne bomo tembolj bali najvišjega Gospoda, ki nas gleda in opazuje povsod in pri vsakem delu, ki nam je obljubil nebeško kraljestvo, ako mu zvesto služimo?

Veliki gospodje dobro plačujejo svoje služabnike, a zahtevajo tudi natančne službe. Služabnik velikega gospoda ne sme biti lenuh in polovičar; posebno kadar je poleg svojega gospoda, se potrudi, da mu natanko ustreza v vseh rečeh. Mi smo pa služabniki najvišjega Gospoda, ki je vedno poleg nas, ali se ne bomo torej potrudili, da bomo vselej in povsod zvesto, natančno in goreče služili svojemu nebeškemu Kralju?

Že poganski modrijan Seneka je dal svojemu prijatelju Luciliju takle nasvet: Ako hočeš vedno pošteno živeti, misli si, da je vedno in povsod na tvoji strani plemenit in izvrsten mož, ki te opazuje pri vseh tvojih opravilih. To je izvrsten pripomoček, da se ne boš le izogibal vse zlobnosti, marveč da boš natančno izvrševal vsako delo, naj si bo še tako na skrivnem.

Ko bi bil ta modrijan poznal Boga, kakor ga poznamo kristjani, bi mu pač ne bilo treba svetovati, da naj si le misli, da je pri njem tak popoln mož, marveč opozoril bi bil prijatelja le na pričujočnost božjo.

Vedno in povsod nas torej spremljaj ta dvojna misel: služabniki smo veličastnega, neskončno svetega in dobrega Gospoda, ki nas vedno in povsod opazuje, kako mu služimo!

Boštjanov Andrejec in Žagarjev Jakec.

Zagarjev oče so gradili novo hišo in za to je bilo treba kamenja. Lesene hiše niso marali, zlate pa niso mogli postaviti, ker — — — no, saj veste! Kamenja so imeli dovolj, saj ni bilo tam v „Grči“ drugega kakor samo kamenje. Ker se je pa še držalo skupaj, ga je bilo treba razdrobiti, in zato so morali imeti smodnika.

Kupili so ga poln lonec ter ga prav varno skrili v podstrešje, kamor so hodili po potrebi ponj. Njihov sin Jakec, dvanajstletni nepridiprav, jih je večkrat oprezoval. Nekega dne, ko je slutil, da bodo šli oče zopet v podstrešje, se je zmuznil gor ter se skril. Hotel je videti, v katero omaro devajo oče smodnik in kam polagajo ključ.

Nedolgo, in prišli so.

V silnem strahu je bil dečko, kajti bal se je, da ga opazijo oče, ki so mu tako strogo zabičali, naj ne hodi v podstrešje. Pa — niso ga opazili.

Ko se je čutil Jakec dovolj varnega in so oče odšli, se je splazil izza dimnika, poiskal ključ ter smuknil k omari. Ej, koliko je še bilo tega črnega prahu v loncu! A kam bi ga skril? V klobuk!

Eno pest, dve, tri — saj ne bodo nič opazili! — Štiri . . . osem . . . Dovolj ga bo, več kot polovica klobuka ga je bilo.

Sedaj pa brzo doli! Šlo je po sreči. Oče so odšli v kamnolom, mati pa so bili tam v vrtu, a bili so zamišljeni v delo. Mogoče jih je skrbela Jakčeva bodoč-

nost? Kdo ne pozna ljubečega materinega srca? Nič niso opazili! Kmalu je došel Jakec na pašnik, kjer je pasel krave njegov najboljši prijatelj in največji nepridiprav v vasi, Boštjanov Andrej.

„Ali si ga dobil? Koliko? Pokaži sem!“ je hitel izpraševati Jakca, in oči so se mu iskriale, videč pol klobuka drobnega smodnika.

„S čim bova pa zažigala?“ vpraša Jakec.

„S čim? Ne veš, s čim zažigava cigarete? Ne boj se, imam vžigalice!“

Pa vzame iz klobuka za orehovo lupino smodnika, ga nasuje na kamen ter zapali z vžigalico.

Pfff! je zapršilo, gost sivkast dim se je vzdignil, a na kamnu ni ostalo ničesar. Le zažigalec je bil malo opaljen.

Tudi Jakec je vzel smodnika in ga zažgal.

Zakadilo se je prav tako in puhnilo.

„Veš kaj?“ pravi Jakec, „Andrejec, zažgi ves smodnik naenkrat! Ga pa še dobim.“

V hipu ga je vsul na kamen ter se vsedel poleg njega. Andrej pa je vžgal vžigalico ter se približal kupu smodnika.

Dva, tri hipe, in zaiskrilo se je pod vžigalico, a še isti trenotek se je zabliskalo kot ob nevihti, in gost, dušeč dim je zakril pašnik . . .

Kravi, ki sta se v bližini pasli, sta prestrašeni zbežali proti gozdu.

Kos, ki je tamkaj na grmu prepeval, je utihnil, in dolgouhi zajček, ki je spodaj kimal, jo je pobrisal po gozdu, nevede, kaki sovražniki ga preganjajo . . .

Veter je kmalu razgnal dim. Takrat je pa vstal poleg očrnelega kamna Jakec ter pogledal naokrog. Prav tik kamna je ležal na hrbtu Andrej, v obraz črn, kakor sam Bognasgavaruj, a po temenu brez las. Premikal se ni.

„Kaj pa, če je mrtev?“ je zastokal Jakec in — zbežal v gozd — — —

Andrej je pa ležal mirno, nepremično . . .

Žagarjevemu očetu se je takoj zdel sumljiv tisti dim, ki se je pokazal nad pašnikom, potem pa zopet naglo zginitil. „Če je deček zakuril“, so dejali samisebi,

„bi se še tako kadilo!“ Hiteli so tja in našli Andreja. Obstali so za trenutek, kajti šinilo jim je takoj v glavo, kaj se je zgodilo. Pred oči jim je stopila ječa, ki jih je čakala, ako je deček mrtev, ker niso dovolj čuvali nevarnega smodnika. Toda, glej, Andrejec se je začel gibati. Odprl je oči, ki k sreči niso bile poškodovane, nato pa je vstal in — jel bežati.

„Kje je Jakec?“ so prašali oče.

„Ne vem!“ je bil odgovor.

„Čakaj, te bom že ozdravil!“ so mu zapretili oče ter se ozrli na bližnji leskovi grm.

Deček pa, ki je slutil, kako zdravilo bo zanj, je bežal na vso moč proti domu.

Kako sta se doma pogledala, ne bom pravil. Tudi ni težko uganiti, kaki so bili nasledki te opekline po obrazu.

Teta njegova so pravili, da ni cele tri dni in noči očesa zatisnil, kajti peklo ga je, da je neprenehoma kričal.

Ko pa je prišel čez več dni v šolo, se otroci niso mogli dovolj nasmejati njegovemu še vedno očrnelemu obrazu, pa plešasti glavi.

Jakca so pa našli oče šele drugo jutro – spečega na svinjaku. Prejšnji dan ga niso dolgo iskali, kajti Cestnikov Peterček jim je povedal, da ga je videl v gozdu zdravega.

Ko so ga torej oče zjutraj zasledili, so stopili molče k grmu, pa si poiskali les za „piščalko“, ki je malo pozneje žvižgala v vseh mogočih načinih jako žalobno pesem.

Miloš R.

Mladini.

Kadar pride pomlad,
Prazen hram imam,
Seme rodni zemlji
Kmet jaz v varstvo dam.

Celo leto pridno
Delam, se potim,
Da za zimo dobro
Prej se preskrbim.

Pridno bodi, dete,
Dokler si mladò,
Da na stara leta
Ti ne bo hudo!

Gradiški.

Prvi rožici.

Pozdravljena mi bodi,
Samotna rožica,
Ki prva si priklila
Na dan, ubožica.

Ah, zdiš se mi sirota.
Ki joka vse noči,
Ker nima mamke dobre,
Ki naj jo preživi.

Ni sestic milih dala,
Ni bratcev ti pomlad,
Ti prva si zacvela
Sred zmrzlih še livad.

Pa zdrava, zdrava bodi,
Samotna rožica,
Predobri Bog te varuj
Nezgod, ubožica!

Slavko Slavič.

Le zapojmo . . .

Zvončki že zvonijo
Po zeleni trati,
Hej, pomlad cvetoča
Že stoji pred vrati.

Tisto lepo morda
⑨ cvetočem maju,
Ali ono nežno
⑨ nebeškem raju . . .

Le odprimo srca
Zlati, zorni vesni
In zapojmo glasno
Stare znane pesni;

⑨ no krasno pojmo
⑨ veselih časih,
⑨ cvetoči vesni,
Njenih zlatih lasih . . .

Zvonimir.

Kralj in kmet.

met, kateremu je toča uničila ves pridelek, je prišel jokajoč h kralju. „Kaj ti je?“ ga nagovori vladar. „Mogočni kralj,“ reče ponižno kmet, „toča mi je pobila vse; s čim naj preživim svojo družino?“

„Jaz ti ne morem pomagati,“ dé kralj. „Lahko mi pomorete, ako hočete. Dajte mi kako službo na dvoru! Ravnokar sem slišal, da vam je umrl minister.“ — „Torej minister bi bil rad?“ se začudi kralj. „Dobro“, nada-ljuje po kratkem premisleku. „bodi torej moj minister. Toda ne misli, da je ministrova boljša kakor kmetova. Minister ima še več skrbi, kot kdo drug; še celo večje.“ — „Dobro, bodem poizkusil“, vsklikne kmetič.

Kralj se je smejal nepremišljenim besedam preprostega kmetiča, toda bil je mož-beseda. Še isti dan je dal odkazati svojemu novemu ministru lepo stanovanje v svoji palači. Kmet je bil ves srečen; ni vedel, kaj bi storil od veselja. — Drugega dne pa ga pokliče kralj predse in mu reče: „Prišli so poslanci iz tujega kraljestva in so mi napovedali vojsko. Ker sem sedaj nekoliko bolehen, ne morem iti sam na vojsko; zato boš šel ti, minister, kot moj namestnik.“ Kmet se prestraši teh besed in pade pred kralja na kolena. Ko pa pride malo k zavesti, vzklikne: „Kako naj vodim vojsko, ko je ne znam? Plug voditi znam, toda vojsko voditi — to je druga!“ Kralj pa nadaljuje: „Če te pa premaga sovražnik, izgubiš glavo.“ Kmetič se še bolj prestraši in prosi kralja, naj ga odpusti iz službe, ker ostane rajši preprost kmet, kot mogočen gospod s tolikimi skrbmi. Ob slovesu pa mu dá kralj precejšno svoto denarja in poleg drugih naukov tudi ta-le:

„Bodi ponižen! Ne hrepeni po previsokem, za kar nisi sposoben!“

E. V.

Rešitev.

osta megla je ležala po ulicah. Dež je rosil že nekaj dni, in sneg se je tajal, da se je delalo blato.

Mraz je pritiskal vedno huje, dasiravno je bila že tu pomlad.

V nizki, mrzli sobi temnega predmestja sta sedeli nekega večera dve ženski: stara bolehna ženica in dvanajstletna hčerka. Molče sta ždeli pri slabobrleči svetilki in zrlí v peč, kjer je pojemal ogenj.

„Vidiš, Rezika“, pretrga mati molk, „to so zadnja drva. Potem bova morali sedeti v mrazu. Denar je pošel, pomoči od nikoder.“

Žalostno je pogledala deklica mater in vzdihnila. Slutila je, kaj ju čaka, in smilila se ji je mati. Sedla je poleg nje, se je oklenila okrog vratu in ji rekla: „Mati, vi ne smete prezebatí! Jutri je nedelja, in gotovo bo šlo veliko ljudi iz mesta. Šla bom v drevored, se dobro zavila v obleko in prosila bom mimoídoče bogate gospe in gospode darilec. Sram me bo beračiti, pa za vas storim rada vse.“

Solze veselja se zablestijo stari ženici v očeh in polzé počasi po suhem nagubančenem licu.

Potem se obrne k otroku in reče: „Ti si dobro dete, Rezika! Bog te blagoslovi in poplačaj tvojo ljubezen!“

Kmalu nato obe sladko zaspita, ena z zavestjo, da bo usfregla materi, druga pa, da je le malo takih hčerk, kot je njena.

Drugi dan je šla Rezika zgodaj k sv. maši, potem pa v drevored, kjer je bilo navadno največ ljudi. Toda danes je bilo skoro vse prazno. Kdo bi pa tudi hodil o takem mrazu iz sobe.

Par krajcarjev je dobila uboga, mlada beračica, a komaj za naročaj drv. Bila je žalostna, da je skoraj jokala. Mislila je, da bo razveselila ubogo, staro mater, a vse se je ji ponesrečilo.

Zavila je v cerkev, kjer je bilo topleje kot zunaj, in molila je zaupno k Mariji, da bi ji pomagala na kak način.

Vednობolj jo je zeblo. Pa gre iz cerkve.

Žalostno stopi v mrzlo sobo, kjer jo je že težko čakala mati.

„Koliko si dobilo, dete?“ jo vpraša tiho mati.

„Eno desetico“, odgovori žalostno.

„Si-li kaj lačna? Gotovo si . . .“

„Nisem, mati!“

Materi se je zdelo, da ni tako, vendar je molčala.

„Pojdi še dol v loterijo, katere številke so prišle, in kupi spotoma kruha. Nič več ga ni.“

Deklica steče po stopnicah naravnost v pekarno. Komaj se je še domislila na številke. Pogledala je dvakrat in si zapomnila, pa odšla.

Ko je naštela materi številke, jo je ta nekaj časa začudeno gledala. Potem je pa vstala s klopi, stopila pred njo in jo silila, naj še enkrat pove. Dekle še enkrat pove, a mati sede nazaj, povzdigne roke in reče: „O Bog!“

Dolgo časa tako sedi, potem pa reče hčerki: „Poklekniva, Rezika, rešeni sva, zadela sem — vsaj dve številki.“

Molili sta v zahvalo za srečno rešitev.

Drugi dan sta dobili toliko, da sta imeli za prvo silo. Črez štirinajst dni pa vse.

S tem sta bili preskrbljeni za dalj časa. A kmalu sta dobili mestno ustanovo za uboge, zapuščene sirote.

Slavko Slavič.

Na nevarni poti.

j, ta Janezek, ta Janezek!“ Tako so mati tožili prav pogosto.

Ni ga bilo kota, najsi je bil še tako umazan, da bi on ne bil zlezel vanj, in ni bilo piskerca ali skledice, da bi je on ne iztaknil. Če je stala na mizi posoda, jo je gotovo spravil na tla, ali je pristavil stolček in jo prevrnil na tla, ali jo je pa zbezal z metlo.

— Prav tak je bil, kar ga je bilo v suknjici.

Nekoč jo je pa le iztaknil.

Manica in Janezek sta bila sama doma. Janezek je bil takrat star poldrugo leto. Manica pa je hodila že prvo leto v šolo. Seveda je bila takrat še otročja, vendar so ji mamica zaupali malega Janezka, kadar jih ni bilo doma.

Tako je bilo tudi takrat. Mati so odšli po opravkih v bližnjo vas, Janezka in Manico so pa pustili sama doma.

Bilo je zjutraj. Nekaj časa sta sedela v gorki sobi; ko je pa solnčece pogledalo na zemljo, sta odprla vrata in šla vun na prosto, kjer je tako prijetno v gorkih pomladnih dneh. Šla sta k podu sedet na deske, ki so bile lepo naložene ob steni poda. Prišli so tudi sosedovi, in kmalu se je vnel vrišč in hrup, kot bi bili imeli gostijo. Podili so se skozi vas in se šli „roparje“, samo Janezek je moral sedeti tam na deskah, ker ni nikamor prišel vsled svoje počasnosti.

Pa on si je želel tudi zabave. Že večkrat je mislil iti ob zidu okrog hiše, kar se mu je zdelo posebno prijetno, pa so ga vselej ustavili sredi pota. Enkrat se je spomnil, da je prišel že skoro „okrog sveta“, pa so ga prijeli oče in odnesli nazaj v sobo.

Danes je pa dobil zopet priliko. Možko stopi z deske na tla, pa revček se je takoj preveč zaletel, kajti približal se je z noskom mehki zemlji, da se je komaj še pobral.

Dasiravno je imel že poldrugo leto, vendar ni bil še dosti trden v nogah. Kar niso ga mogle nesti,

posebno še, ker mu je večkrat suknjica zlezla pod noge, kakor jo je včasih tožil mamici in očetu . . . Seveda je takrat ubožček vselej padel . . .

Danes jo je pa še precej možato mahal proti hišnemu zidu. Srečno pride do njega, s pomočjo rok, nog in — nosu.

Tu se opre na zid ter začne potovati okrog hiše. Dolga pot se mu je dozdevala že naprej, Janezek je bil hraber kot ne vem kdo njegovih vrstnikov.

Srečno pride do sredine pota. To je bilo že za hišo, kjer je rastlo malo grmičje. Tu ga nenadoma vznemiri čuden glas: Kva, kva! . . . Že je mislil odgovoriti, ko se ustavi pred njim grozna žival. Janezek se kar sesede in gleda v čudno prikazen. V tej grozi pa odpre zverina usta in začne svojo staro: „Kvak, kvak, kvak!“ Janezek pa svojo . . . Začel je upiti in mahati z rokami, kot bi mu šlo za življenje in smrt. Seveda se je uboga živalca prestrašila takega junaka in jo je raje popihala dalje . . . Janezek pa se je malo oddahnil in šel hitreje naprej. Kar pride na konec hiše.

Tam je bil svinjak, kjer je krulilo takrat troje prascev. Pred svinjakom je bil pa ograjen prostor, da so šli lahko prasci v lepem vremenu iz svinjaka. Takoj zraven tega plota je bila pa gnojnica . . .

Torej do tega prostora pride srčni Janezek. Najprej ga pozdravijo prasci s svojim kruljenjem, ker se je drgnil ob deskah, iz katerih je bil narejen plot.

Janezek se seveda ni bal prascev — saj jih še videl ni — in bili so tudi v zagrajenem prostoru, vendar je ves čas gledal, kdaj pomoli kateri glavo čez plot. Da bi se bilo kaj takega pripetilo, gotovo bi se bil učil teči . . . Ko bi bil le mogel.

Kmalu pride do gnojnice, ki je malo narastla vsled dežja in je bila tudi malo lepša kot navadno . . .

Seveda, tu se Janezek ni mogel več oprijemati plota, zato sklene, da gre ob gnojnici naprej, da pride spet do hišnega zidu.

Možko se postavi na noge in gre ob luži. Naenkrat ga prime veselje, da bi tekkel, pa komaj poizkusi, že omahne v stran in se zvali v gnojnico . . .

Kaj se je potem z njim godilo, sam ni vedel. Le to je znano, da je slišala sosedova dekla v skednju njegov krik in pluskanje vode ter hitela gledat, kaj je. Potegnila ga je iz gnojnice, umila, preoblekla, dokler niso prišli mati in ga spravili v posteljo.

Manice seveda niso pohvalili, ampak morala je še tisti dan oprati suknjico in vso umazano obleko, dasiravno je bila voda mrzla kot led. Takrat pa se ji je storilo milo, kajti vedela je, da je to kazen, ker je bila preslaba varihinja. Kmalu bi bil bratec utonil po njeni nepaznosti.

Janezek ni dolgo ležal. Kmalu se mu je polegel strah, potem pa je pripovedoval, kakšne zveri je videl na svojem dolgem potu okrog rojsine hiše . . .

Stavko Slavič.

Nezadovoljna vrana.

No je Bog ustvaril ptice, jih je vprašal: „Ali ste zadovoljne s svojim petjem?“

Vse so enoglasno pritrdile; le črna vrana, ki je imela takrat še lep glas, je dejala: „Moje petje je pretiho; daj mi, Stvarnik, tako močan glas, da me bodo lahko daleč slišali!“ Bog ji je uslišal prošnjo in ji je dal močan glas. Toda njeno petje ni bilo od onega časa več lepo, ker je bilo kričavo.

Tako se godi onim, ki niso zadovoljni z malim, a dobrim. Pogosto se zgodi, da jih kaj velikega napravi nesrečne.

E. V.

Snežák.

Naredili smo moža
Iz kopnečega snega;
Dali v roko mu metlo,
Končno staro mu glavó.

Pa se solnce prismehlja,
Pa posije na možá:
Mož sneženi se zboji,
Razsolzi se, raztopi ...

Dolgo je pred hišo stal,
Ni se plašil, ni se bal
Mraza ne in ne pesti
Tistih, ki so v šolo šli.

Nam pa legla čez obraz
Je otožnost tisti čas,
Ded se pa smehljali so
In nam to dejali so:

Glejte, tale vaš snežak
Láži grdi je enak:
Ko resnice luč vzžari,
Laž kot dim se razkadi.

Slavko Slavič.

Kratkočasnica.

Učitelj razloži učencem, kako je treba s snegom drgniti zmrzlega človeka, da zopet oživi. „Kaj pa, če se taka nesreča pripeti po leti?“ skrbljivo vpraša Sirnikova Metka. Zakaj so se ji smejali drugi otroci?

J. Kovec.

Obelisk.

(Priobčil V. —dan.)

	a			
	a	a	a	
a	a	a	a	a
b	c	č	d	e
e	e	e	g	j
j	k	l	l	l
l	n	n	n	o
o	o	o	p	r
r	r	s	v	z

Vrstice značijo: 1) samoglasnik, 2) žensko ime, 3) vzvišeno stvar, 4) radost gozdarja in vrtnarja, 5) prst na roki in nogi, 6) beraško godalo, 7) del noža in meča, 8) gozdno drevo, 9) ptica. — Črke v sredini od zgoraj navzdol značijo ime mladinskega lista.

(Rešitev in imena rešilcev prih.)